

1. Waarom bestaat er nog een tweetalige kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde?

Voor de verkiezingen van de Kamer van volksvertegenwoordigers bestaan er in heel het land eentalige kieskringen (vroeger kiesarrondissementen genoemd). De kieskringen vallen samen met ofwel het Nederlandse, ofwel het Franse taalgebied. Zo hoort het ook. Er is echter één uitzondering: Brussel-Halle-Vilvoorde. Brussel is tweetalig gebied, Halle-Vilvoorde is Vlaams gebied en behoort tot het Vlaams Gewest. Het gevolg is dat voor de verkiezingen van de Kamer van volksvertegenwoordigers de Brusselse Franstalige lijsten ook gepresenteerd worden in heel Halle-Vilvoorde. De Franstaligen uit Brussel kunnen dus stemmen ronselen van Zemst tot Galmaarden. Dat op zich is al een groteske aanfluiting van het feit dat België ingedeeld is in duidelijk afgesproken taalgebieden. Het merkwaardige is dat het omgekeerde niet mogelijk is. De Vlaamse partijen die opkomen in Brussel-Halle-Vilvoorde kunnen voor hun lijst geen stemmen ronselen in Waals-Brabant. Van discriminatie gesproken.

Er is echter meer. Voor de verkiezingen van de Senaat en het Europees Parlement kunnen de Franstalige en Vlaamse partijen één lijst indienen in hun taalgebied. De Vlaamse partijen kunnen dus een lijst indienen in Vlaanderen+Brussel. Maar de Franstaligen kunnen een lijst indienen in Wallonië+Brussel+Halle-Vilvoorde. Als een Vlaminghater als Happart op de lijst van de Parti Socialiste staat voor de Senaatsverkiezingen, dan komt hij niet alleen in Wallonië en Brussel op, maar ook in heel Halle-Vilvoorde. Als Frank Vanhecke de Senaatslijst trekt voor het Vlaams Belang, dan kan hij stemmen halen in Vlaanderen en Brussel, maar niet in Wallonië.

Deze absurde situatie, die nu al veertig jaar duurt, moet ophouden. Halle-Vilvoorde is geen tweetalig gebied, Halle-Vilvoorde is Vlaams gebied. Net zoals wij in Wallonië niets te zoeken hebben, hebben de Waalse partijen in Halle-Vilvoorde ook niets te zoeken. Daarom moet de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde eindelijk gesplitst worden.

Taalgrens

Zoals gezegd is het bestaan van een tweetalige kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde een uitzondering op de indeling van dit land in afgebakende taalgebieden. Hoe komt dit? In 1963 werd de taalgrens in dit land definitief vastgelegd. Voorheen bestond die taalgrens niet, en door tienjaarlijkse talentellingen gebeurde het dat gemeenten van taalregime konden veranderen. Daar werd dus in 1963 komaf mee gemaakt. De taalgrens werd ingevoerd, waardoor België in taalgebieden werd verdeeld: Vlaanderen, Wallonië, het Duitstalig gebied en het tweetalig gebied Brussel. De streektaal werd de bestuurstaal, de onderwijstaal en de taal waarin recht werd gesproken.

Faciliteiten

Er waren ook uitzonderingen op de regel. In Vlaanderen bestaan 12 gemeenten waar Franstalige faciliteiten hebben, d.w.z. dat ze in hun contacten met de overheid het Frans mogen gebruiken. De bekendste zijn natuurlijk de zes faciliteitengemeenten rond Brussel. Die faciliteiten werden volop misbruikt om die gemeenten grondig te verfransen. Maar ook buiten 'de Zes' rukte de verfransing gestaag op, en gaat ze vandaag de dag onverminderd door. Steeds meer gemeenteraden in Halle-Vilvoorde tellen Franstalige gemeenteraadsleden die van onze streek een tweetalige regio willen maken. Daar heeft het bestaan van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde alles mee te maken.

Gemiste kansen

Zoals de faciliteiten een uitzondering zijn (of zouden moeten zijn) op de eentaligheid van het bestuur in Vlaanderen, zo is ook het bestaan van de tweetalige kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde een ongerijmdheid. Toen begin de jaren zestig de taalgrens werd vastgelegd, werden ook de kiesarrondissementen zo ingedeeld dat ze allemaal tot één welbepaald taalgebied zouden behoren. Eén uitzondering echter: Brussel-Halle-Vilvoorde, de enige kieskring die gemeenten bevat die zowel in tweetalig gebied (Brussel) als in eentalig gebied (Halle-Vilvoorde) liggen.

In 1974 werd in Halle een eerste grote betoging van de Vlaamse Beweging georganiseerd voor de splitsing van de Brussel-Halle-Vilvoorde. Sindsdien hebben zowat alle Vlaamse partijen die eis overgenomen. Alleen is er in al die jaren niets gebeurd, omdat de Waalse partijen dwarslagen en nog steeds dwarsliggen. En in België is de wil van de Walen wet.

Er is echter meer. Op het ogenblik dat men de kieskring kon splitsen, heeft men het vertikt. Zo was er in 1993 een belangrijke hervorming van de Senaat en werden de provincies Vlaams- en Waals-Brabant opgericht (het zogenaamde Sint-Michielsakkoord). Tot dan werd de Senaat verkozen op basis van de bestaande kieskringen, waaronder Brussel-Halle-Vilvoorde. In 1995 zou de Senaat voor de eerste keer verkozen worden op basis van één grote kieskring in Vlaanderen en één grote kieskring in Wallonië.

Dit was hét ideale moment om Brussel-Halle-Vilvoorde te splitsen. Maar wat deed men? Men maakte één Vlaamse kieskring Vlaanderen+Brussel, en één Waalse kieskring Wallonië+Brussel+Halle-Vilvoorde. Op slag werd Halle-Vilvoorde niet alleen meer het jachtterrein van Franstalige politici uit Brussel, maar van Franstalige politici uit heel

Wallonië! De Vlaamse politieke verantwoordelijken hadden opnieuw hun woord gebroken.

Door de niet-aflatende druk van de Vlaamse Beweging en van de burgemeesters uit Halle-Vilvoorde staat dit cruciale punt opnieuw hoog aan de politieke agenda. Brussel-Halle-Vilvoorde had al veertig jaar geleden moeten gesplitst zijn. Het moet dus nú gebeuren, zonder dat aan de Franstaligen enige toegeving kan gedaan worden. Deze keer kunnen de Vlaamse politici niet meer ontsnappen.